

Στη μήτρα μιας μητέρας βρίσκονται δύο μωρά. Το ένα ρωτά το άλλο: «Πιστεύεις στη ζωή μετά τον τοκετό;»

κι εκείνο απάντησε, «Γιατί ρωτάς; Φυσικά. Κάτι θα υπάρχει μετά τον τοκετό. Μπορεί να είμαστε εδώ για να προετοιμαστούμε, για αυτό τι θα ακολουθήσει αργότερα.»

«Ανοησίες», είπε το πρώτο. «Δεν υπάρχει ζωή μετά τον τοκετό. Τι είδους ζωή θα ήταν αυτή;»

Το δεύτερο είπε, «Δεν ξέρω, αλλά θα υπάρχει περισσότερο φως από ό, τι εδώ. Ίσως να περπατάμε με τα πόδια μας και να τρώμε με το στόμα. Ίσως να έχουμε περισσότερες αισθήσεις που δεν μπορούμε καν να φανταστούμε τώρα.»

Το πρώτο απάντησε: «Αυτό είναι παράλογο! Το περπάτημα είναι αδύνατο. Και να τρώμε με το στόμα; Γελοίο! Ο ομφάλιος λώρος μας δίνει την τροφή και όλα όσα χρειαζόμαστε. Αλλά ο ομφάλιος λώρος είναι πολύ κοντός. Οπότε, η ζωή μετά τον τοκετό, λογικά, αποκλείεται.»

Το δεύτερο όμως επέμενε, «Λοιπόν, νομίζω ότι υπάρχει κάτι και ίσως είναι διαφορετικό από ότι είναι εδώ. Ίσως να μη μας χρειάζεται αυτό το φυσικό 'καλώδιο' πια.»

Και το πρώτο απάντησε, «Ανοησίες. Και επιπλέον, αν υπάρχει ζωή, τότε γιατί ποτέ κανείς δεν έχει γυρίσει πίσω από εκεί; Ο τοκετός είναι το τέλος της ζωής, και μετά από τον τοκετό δεν υπάρχει τίποτα, παρά μόνο σκοτάδι, σιωπή και λήθη. Δεν οδηγεί πουθενά.»

«Λοιπόν, δεν ξέρω», λέει το δεύτερο, «αλλά σίγουρα θα συναντήσουμε τη μητέρα και αυτή θα μας φροντίσει.»

Τότε το πρώτο μωρό απάντησε, «Μητέρα; Πιστεύεις στη μητέρα; Αυτό είναι γελοίο. Αν η μητέρα υπάρχει, τότε πού είναι τώρα;»

Το δεύτερο είπε: «Είναι παντού γύρω μας. Είμαστε περικυκλωμένοι από αυτήν. Είμαστε μέρος της. Είναι μέσα της που ζούμε. Χωρίς αυτήν, αυτός ο κόσμος δεν θα μπορούσε καν να υπάρχει.»

Τότε είπε το πρώτο, «Λοιπόν, εγώ δεν την βλέπω, έτσι είναι λογικό ότι δεν υπάρχει.»

Και τότε το δεύτερο μωρό απάντησε, «Μερικές φορές, όταν κάνεις ησυχία και επικεντρωθείς και ακούσεις πραγματικά, μπορείς να αντιληφθείς την παρουσία της, και μπορείς να ακούσεις την αγαπημένη της φωνή, να σε καλεί από πάνω.»

Του Ούγγρου συγγραφέα *Útmutató a Léleknek.*